Comoara prințului indian

de Gregor Marron

SONERIA DELA UȘA CORIDORULUI sună prelung. Bernard Marin tresări.

Cam indignat de acest fel necuviincios de a suna, puse deoparte gazeta, pe care o citea și trase cu urechea.

Auzind un glas de bărbat, un glas prea bine cunoscut, oftă. Pe urmă, menajera veni să-i anunțe pe vizitator:

— Domnul comisar Körner vă roagă să-l primiți.

— Să intre! zise Marin, scurt și poruncitor, obiceiu rămas dela militărie. Firește că alături in salon!

Dortje, menajera, se retrase tăcută.

Marin își potrivi haina, apoi se duse să-l intâmpine pe vizitator.

Acesta făcu un salut milităresc lipindu-și călcâile.

— Bună dimineața, dragă Körner. Imi pare bine, că te văd. Te rog, ia loc. Așa! Și acum, ce vânt te-aduce pela mine? Până una, alta trebue să te mulțumești cu tovărășia mea. Ketty s'a dus după târguieli.

Comisarul Körner își zise: „Dacă aș fi știut"! Apoi se grăbi să lămurească scopul vizitei sale.

Era o oră cam nepotrivită. Abia bătuse zece.

— Vă rog să mă iertați, că viu la ora asta, domnule colonel. Mi s'a dat o misiune strălucită...

— Chestie profesională? întrebă gazda, pe un ton dojenitor.

Körner tuși ușor.

— Domnule colonel știți că n'am obiceiul să trădez un secret profesional. Aci, însă, e vorba de o chestiune, de care atârnă avansarea mea. Eu... — căuta cuvintele —, pun mari nădejdi în ea. Dacă speranțele mele se vor înfăptui — și cred că se vor înfăptui — atunci m'aș bucura de avantagii materiale care mi-ar da în sfârșit posibilitatea să vă cer mâna fiicei dvs., domnule colonel.

Slavă Domnului! O spusese în fine.

Marin nu făcu nici un gest de împotrivire, ci zâmbi — un zâmbet îngăduitor, de superioritate.

— Domnule comisar, te... înțeleg. Și eu am fost odată tânăr, vijelios, întreprinzător. Și apoi... știi că am multă considerație pentru dumneata. Dacă ai ajunge într'adevăr în situația... în sfârșit, mă 'nțelegi, nu eu aș fi omul, care să stau în calea fericirii copilei mele...

— Vă mulțumesc, domnule colonel.

— Ia-o încet, dragul meu. Am zis: „dacă"!

Astfel convorbirea începuse să ia o întorsătură cam critică și comisarul crezu că va trebui să se pregătească de luptă, când se auzi soneria pentru a doua oară.

Colonelul trase cu urechea și, imediat, fața lui se ivi în odaie.

3

Körner îi sărută mâna. Era o simplă formalitate.

Cei doi tineri schimbară o privire cu înţeles, plină de bucurie şi de dragoste.

Fetei îi luceau ochii, obrajii i se rumeniseră la aer, era de o frăgezime sănătoasă, în toată fiinţa ei.

Tatăl avea tot dreptul s'o privească cu mândrie. Iar comisarul se înflăcără din nou în faţa iubitei inimii sale.

— Ce te aduce la ora asta neobişnuită? întrebă la rândul ei. E ceva însemnat...?

— De sigur! O misiune neobişnuită!

— Ah, ce interesant! Despre ce-i vorba?

Körner se adresă numai de formă tatălui, căutând să se justifice.

— Nu vă pot spune, decât ceea ce nu face parte din secretul profesional. E vorba de maharajahul Saku Dalab din Singapur, care a sosit de curând, incognito, în oraşul nostru...

Fata îl asculta cu cea mai mare luare aminte. Colonelul clătină capul.

— Am citit în gazetă o informaţie scurtă despre asta.

— Prinţul indian, urmă comisarul, a fost jefuit. I s'au furat bijuterii în valoare de mai multe milioane.

— Auzi domnule! se miră colonelul.

— Iar eu am fost însărcinat cu descoperirea hoţului şi şeful meu consilierul Hössel, mi-a declarat că directorul general al Siguranţei pune mari speranţe în mine. Aci ar fi prilejul să mă arăt vrednic de această încredere. Şi... mă voiu arăta, zise Körner, cu hotărâre.

Ceea ce avea să le comunice Körner, nu era un secret. Era numai un rezumat al comunicatului pe care biroul de presă al Siguranței avea să-l dea ziarelor în cursul zilei.

Astfel că toată lumea avea să-l citească; cât despre colonel și fata lui, aveau numai privilegiul să afle amănuntele cu câteva ore înaintea concetățenilor lor.

Era într'adevăr un caz foarte încâlcit, foarte interesant, din punct de vedere criminalistic. Un caz care oferea multe posibilități de afirmare unui tânăr agent în serviciul Siguranței.

Körner se prezentase disdedimineață la Siguranță, unde Consilierul Hössel îl aștepta, după indicațiile șefului Siguranței, doctorul Karsch.

Hössel, un bărbat scund, grăsuliu, dar cu mișcări neașteptat de repezi, îi aruncase de sub sticlele groase ale ochelarilor o privire aproape rugătoare.

— Dragă Körner, ne punem toată nădejdea în dumneata. E un caz de mare însemnătate. Dacă nu-l lămurim cât mai repede, ne facem de râs, în fața lumii întregi. Înțelegi ce înseamnă asta?

— Bănuiesc, domnule consilier! replicase Körner, calm.

— Ah, scuză, te rog. Nu mai știu pe ce lume sunt! Ia loc! Vei afla totul.

Astfel comisarul află despre ce e vorba, adică ceva mai mult de cât împărtășise colonelului și fiicei sale.

Firește însă că tânărul comisar pusese mai multe întrebări, ca să-și dea seamă cum stau lucrurile:

— Iertați-mă, domnule consilier, dar aș avea mai multe de întrebat.

Hössel oftă.

— Vrei să întrebi? Slavă Domnului! Prin urmare bănuieşti ceva?

— Aş vrea să-mi fac o imagine mai precisă. Maharajahul Saku Dalab se află, după cât ştiu, de patruzeci şi opt de ore în oraşul nostru?

— Aşa e.

— Insoţit numai de un secretar...

— Care se numeşte Ali Ben Iusuf. E Mahomedan şi supus indian, respectiv englez. Este... stai să văd, se orientă dânsul după notiţele dintr'un carnet, de şase ani şi jumătate în serviciul stăpânului său, om de încredere, cu reputaţie cât se poate de bună...

— Vă mulţumesc! Acum încă ceva. Prinţul n'a tras la hotel, ci într'o pensiune, mi se pare...

— Nici la hotel, nici la o pensiune de familie, zise consilierul. Cu mult înainte fusese închiriată o vilă particulară, liberă.

— Ah, da, aşa e.

— Insă fără pensiune. Şi tocmai aci e partea ciudată.

Comisarul încruntă sprâncenele.

— Din cauza pretenţiilor de despăgubire?

— Mai ales a responsabilităţii.

— Hm!

— Dumneata ştii foarte bine, urmă Hössel, că proprietarul unui hotel este răspunzător, faţă de pasagerii săi, pentru pierderea acelor obiecte de valoare, ce i-au fost date în păstrare. Dacă nu i s'au dat în păstrare, şi s'a comis un furt, atunci păgubaşul răspunde de ele. Aci însă...

— Am înţeles. Aci nu e vorba de niciuna din aceste consideraţiuni.

— Dimpotrivă, replică şeful. In schimb, oraşul nostru, sau mai bine zis, Statul are o datorie de onoare să ajute pe un oaspe atât de distins, cum e acest prinț indian, să reintre în posesia bunurilor sale, mai cu seamă când au o valoare de câteva milioane.

— Înțeleg prea bine, zise Körner, dând din cap.

— Gândeşte-te, urmă Hössel, că e vorba de prestigiul statului. Dacă un maharajah din Sangpur poate suporta pierderea câtorva milioane fără să dea faliment din pricina asta, afacerea rămâne totuşi infamantă şi neplăcută pentru noi.

— Şi nu ne putem reabilita, completă comisarul, decât dând maharajahului indicații asupra hoțului, care i-a furat bijuteriile. V'aş ruga să-mi dați instrucțiunile necesare.

Consilierul Hössel consultă din nou carnetul lui cu notițe.

— Mda! Ia să vedem informațiile. Din nefericire, avem prea puține amănunte pentru orientarea dumitale, dragă Körner. Principalul îl ştii. Pe urmă, înainte de orice, avem contractul! Şi asta trebue s'o ştii. Prințul vine din Londra şi Bruxelles. La Londra a contractat o asigurare „en tout cas" cu o societate din Cambridge. Mă înțelegi, o asigurare pentru orice caz. Dacă ar fi tras la hotel, noi am fi scăpat de orice bătaie de cap. Dar aşa! Asigurarea trebue să plătească...

Körner, cu rutina lui de criminalist, interveni:

— Vă rog, domnule consilier, când a contractat maharajahul acest contract de asigurare? întrebă el, apăsând asupra cuvântului „când".

— Când?

Hössel se uită nedumerit la comisar.

7

— Vreau să zic, câte zile sunt de atunci?

— Hm! Ia stai! Mi se pare că am o copie.

— Cu câte zile inainte de intâmplarea, care ne preocupă pe noi?

Consilierul se uita la el, surprins şi speriat.

— Körner, eşti nebun!

— Dacă ziceţi d-vs!

— Ah, iartă-mă te rog, n'am vrut să te jicnesc.

— Ştiu. Aşa dar, când?

Hössel răsfoi carnetul. Apoi, îi dădu răspunsul dorit.

— Contractul a fost incheiat acum... zece săptămâni.

— Hm!

Consilierul puse mâna pe braţul comisarului.

— De ce zici „hm"? Mă rog, nu-ţi inchipui cumva că un maharajah ar avea nevoie să...

— Nu! O escrocherie cu asigurarea pare exclusă intr'un asemenea caz. La asta m'am gândit din primul moment.

— Şi, atunci?

— Acum mă voiu ocupa mai de aproape de cazul acesta. O să dăm noi peste un fir din iţele lui. Mai intâi servitorimea, apoi personalul, toţi acei, cari intră sau ies din vilă. Pe urmă garda noastră. Voiu consulta albumul cu delicvenţi şi aşa mai departe, domnule consilier.

Văzând insă că Hössel face o mutră cam desnădăjduită, se grăbi să adauge:

— Am o presimţire că voiu descoperi o urmă.

Acesta fusese conţinutul convorbirii între cei doi.

Şi acum, fericitul sau nefericitul poliţist insărcinat cu o misiune atât de insemnată stătea in faţa colonelului şi a fiicei sale mângâindu-se cu nă-

dejdea că afacerea aceasta îi va aduce în sfârşit norocul vieţii.

Marin îi ascultă cu atenţie.

— Te felicit, dragă Körner, că ţi s'a dat o misiune atât de însemnată, dar dacă vei avea noroc...

— Domnule colonel....

— Te rog, să avem răbdare! De altfel îţi doresc noroc! Şi dacă aşteptările dumitale se vor înfăptui...

Körner tresări fără să vrea, încât colonelul îi făcu semn cu ochiul arătând spre fată.

— Dacă, domnule comisar, dacă!

— Da, da! Insă ori cum, domnule colonel...

— Vorba ceea: „fortes fortuna" şi aşa mai departe, cum zicem noi Latinii.

Körner simţi că e momentul să plece şi se ridică.

— Sper că în curând o să vă pot comunica veşti bune.

— Iţi doresc succes deplin şi cât mai rapid.

— Mulţumesc, domnule colonel.

Ketty se strecurase între timp din salon.

— S'o chem pe Ketty.

Fata, însă, părea atât de preocupată de îndeletnicirile ei casnice în bucătărie, încât apăru abia în clipa când musafirul voia să deschidă uşa coridorului ca să plece. Schimbară câteva şoapte pe furiş:

— I-ai spus tot?

— Ai auzit doar şi tu. Mi-a răspuns că totul atârnă de succesul misiunii şi de avansarea mea.

— Wolfgang! Mor de frică!

— N'avea grijă, drăguţa mea. O să-l aduc viu

sau mort, pe hoţul, care a furat bijuteriile maharajahului.

Şi comisarul, aducându-şi aminte de treburile sale, o şterse repede. Iar în urma lui, inima fetei bătu plină de dor şi speranţă.

2.

VIZITA LA FAMILIA MARIN n'o făcuse din dorinţa de a-şi descărca sufletul, — nevoia aceasta de comunicativitate ar fi fost incompatibilă cu meseria lui de poliţist —, ci din nevoia de a-şi şti asigurată răsplata în caz de izbândă. Fusese, de altfel, singura escapadă, pe care şi-o îngăduise comisarul Körner.

Incolo toate gândurile lui se concentrau în jurul dezlegării problemei ce i se dăduse.

O convorbire personală cu maharajahul şi o cercetare amănunţită a câmpului de operaţie dădură rezultate surprinzătoare.

Saku Dalab din Sangpur era un bărbat de vreo treizeci de ani, înalt la statură, elegant, cu gesturi sigure, neaşteptate din partea unui budist. Părea că, dimpotrivă, cunoaşte bine viaţa şi că ia parte activă la ea. Se arăta destul de calm în faţa pagubei ce o suferise.

— La cât evaluaţi valoarea bijuteriilor furate? întrebă Körner, într'o engleză perfectă.

— La două milioane de lire. Pentru această sumă au fost asigurate. Insă valoarea lor efectivă e ceva mai mare.

— Şi n'aveţi nicio bănuială?

Prinţul făcu un semn de negare.

— Aici nu-i vorba de părerea mea. Numai părerea dumitale contează în această chestiune.

— Desigur! Insă oricum, am avea un punct de sprijin. Cele dintâi informaţii nu le pot lua decât dela dvs. Restul mă priveşte, natural!

Şi eu îţi spun că nu pot să învinuiesc pe nimeni.

— Secretarul dvs?

— V'aş ruga să scoateţi din cauză pe un om ca Ali Ben Iusuf. E în serviciul meu şi al familiei mele de ani de zile şi s'a arătat credincios şi cinstit. Pe lângă asta, se bucură de o situaţie, în care n'ar avea nevoie să întindă mâna după bunul altuia.

— Dacă-i aşa, mă voiu ocupa de personalul de serviciu al casei dvs.

— Cum doreşti! Dar ţi-o spun dinainte, nu vei găsi pe hoţ, printre oamenii mei.

— Atunci poate printre persoanele, care intră şi ies din casa dvs.?

— Au fost numai câţiva gazetari, reprezentanţi ai autorităţilor şi furnizori.

— Şi poate şi ceva solicitatori? La un om ca dvs...

— Ştiu. Dar am descins incognito. Nimeni nu m'a supărat cu prezenţa lui. Numai un Englez, un oarecare Jim Barkley, care mă cunoaşte din patrie a descoperit reşedinţa mea. Mi-a oferit serviciile lui. I-am dat un dar şi i-am spus să mai treacă pe la mine, căci n'aveam la ce să-l folosesc atunci.

— Şi?

— Până acum nu s'a mai prezentat.

— N'aveţi adresa lui?

— Nu!

— E un aventurier?

— Cum vrei s'o iei! E un fel de pasăre călătoare. Se consideră acasă oriunde în lume.

— E un declasat?

— Nu! Mai degrabă un ratat.

— De sigur că e un om inteligent, politicos, manierat, simpatic, sensibil şi totuşi nu ireproşabil?

Indianul zâmbi uşor.

— Vorbeşti ca şi cum l-ai cunoaşte personal.

— E reprezentantul tipic al unei anumite categorii de oameni, cu care avem destul de des de afacе.

— Şi crezi că el ar fi hoţul?

— Oh, nu! Nu se poate judeca aşa de repede. Acum aş vrea să mai fac cercetări la faţa locului. Dacă s'ar putea, să mă conducă secretarul dvs.

Prinţul îi aruncă o privire întrebătoare. Comisarul Körner băgă de seamă şi făcu anumite reflecţii. Prinţul apăsă un buton de sonerie şi secretarul apăru. Era un om de lume, foarte politicos şi afabil. Se puse imediat la dispoziţia comisarului.

— Iată, aceasta e odaia, în care păstram bijuteriile — în acest cufăr, care a fost spart. Vedeţi aci resturile unei unelte, care a fost stricată de făptaş în cursul operaţiei. A fost uitată din nebăgare de seamă. Sau poate că hoţul s'a speriat, pe când lucra, de vreun zgomot suspect şi atunci a şters putina luând prada cu el.

— Şi fireşte că toate obiectele au fost lăsate neatinse la locul lor? se informă Körner.

— Neatinse? Fireşte că Alteţa Sa a cotrobăit prin cufăr şi s'a încredinţat că bijuteriile au dispărut.

— Hm! Aveţi un inventar amănunţit şi o descriere exactă a bijuteriilor dispărute?

— Stau toate la dispoziţia dvs.

Comisarul Körner îşi roti ochii în jurul lui.

De altfel calea urmată de hoţ era limpede; căci un geam din afară era spart, sau mai bine zis tăiat cu un diamant de tăiat sticla.

Prin această spărtură hoţul deschisese fereastra.

Apoi, comisarul continuă cu cercetările prin grădină. Se vedeau urme dela fereastră până la zidul ce împrejmuia grădina în spre stradă.

Toate acestea duceau la concluzia, că hoţul trebue să fi cunoscut bine topografia locului şi să fi ştiut că bijuteriile se află în cufărul din acea odaie.

La atâta se reduceau, până una, alta, toate descoperirile. Inainte de a pleca, Körner mai discută cu secretarul particular al rajahului indian despre Jim Barkley.

Secretarul fu acela care aduse vorba despre dânsul.

— Nu ştiu, domnule comisar, dacă Excelenţa Sa v'a povestit despre Englez?

— Despre Jim Barkley? întrebă comisarul Körner, nepăsător.

— Ah! Ii cunoaşteţi numele? Prin urmare ştiţi cine e?

— La drept vorbind, nu ştiu mare lucru. Dar, vă rog, omul acesta cunoştea împrejurările şi obiceiurile casei?

— Cred că nu.

— Atunci?

— Pot să vorbesc deschis?

— Te rog chiar.

Indianul zâmbi.

— N'aş putea să jur şi nici nu vreau să vorbesc ce nu ştiu. Tot şi n'ar fi cu neputinţă. Barkley e un băiat foarte frumos. Aici în casă avem şi slujnice. N'ar fi exclus să fi înodat relaţii cu una din ele şi, astfel, să fi aflat tot ce ar fi dorit.

Comisarul Körner îl străpunse cu privirea pe secretar.

— Maharajahul are obiceiul să lase fetele de serviciu să afle unde îşi păstrează el bijuteriile?

Ali Ben Iusuf îşi muşcă buzele.

— Stăpânul nostru nu se atinge de femei.

— Nu te-am întrebat despre asta.

— Nu înoadă relaţii mai intime cu femeile, care îl servesc.

— Cu atât mai bine. Sau nu cumva te simţi dumneata cu musca pe căciulă? Nu cumva ai flecărit mai mult decât trebue?

— Domnule!

— Mă rog! Dumneata ai adus vorba. Atunci cum stăm? Crezi că acel Jim Barkley ar fi în stare să... sau e exclusă posibilitatea asta?

Figura Indianului se prefăcu într'o mască de piatră.

— Judecaţi şi dvs. E primejdios să stea cineva de vorbă cu dvs. Eu nu mai spun nimic.

Comisarul ridică din umeri şi plecă.

Se duse întâi la Siguranţă.

Acolo produse o mare zăpăceală, dând ordine în dreapta şi 'n stânga.

Funcţionarii îl înjurau pe tăcute.

Trimise o sumă de telegrame. Nu mai lăsă receptorul telefonului din mână. Nici serviciul se-

cret al Capitalei nu fu cruțat. Expedià depeșă peste depeșă în Anglia.

Comisarul Körner le dirija toate acestea cu o mână de fier. Lua notițe și copii într'un carnet, ale cărui foi erau pline de însemnări.

Intre timp se purta cât se poate de frumos cu subalternii săi.

In cele din urmă se duse să dea raportul consilierului Hössel. Se făcuse seara târziu.

Consilierul Hössel era enervat și se juca cu creionul. In cele din urmă își netezi fruntea cu mâna.

— Dragă Körner, mă văd silit cu regret să critic pentru prima dată activitatea dumitale, zise el.

Comisarul îl privi, intrigat.

— Da, s'o critic, urmă Hössel. După câte observ, dumneata ai luat-o pe o cale cu totul greșită...

— Urmăresc un plan anumit, domnule consilier.

— Insă un plan, care nu duce la nimic.

— Eu cred că da.

— Dă-mi voie să-ți dau un sfat, urmă Hössel, cu un gest de protestare. Ar fi bine să te ocupi mai de aproape de acest Jim Barkley. Prințul, ce-i drept, a vorbit despre el cu multe rezerve. E lesne de înțeles. Un prinț e deasupra unor astfel de meschinării. Insă după svonurile care circulă... gândește-te la declarațiile secretarului particular, care e un om încercat în serviciul prințului... apoi, la concluziile pe care le putem trage noi din experiența noastră de ani de zile — toate acestea aruncă o lumină ciudată asupra Englezului

vagabond. Dă ordin să-l aresteze şi...

— Să-l arestez? Dar n'avem încă niciun motiv pentru asta, zise comisarul.

Hössel încreţi fruntea.

— Dragă Körner, este un caz de însemnătate politică. Dumneata porţi răspunderea. Fă cum crezi. La caz de nevoie îmi rezerv să intervin în măsurile luate de dumneata.

Comisarul Körner ieşi cam fiert dela Siguranţă. Poftim, acesta era „marele său caz". Toţi se îndoiau de spiritul lui de perspicacitate. Deocamdată a şi intrat în disgraţia superiorului său.

„Ducă-se naibii" îşi zise el. Doar n'o să mă iau la luptă cu superiorii mei!

Grozav ar mai fi vrut să se mai ducă pe la familia Marin, sub un pretext oarecare. Acum, însă, îi trecuse pofta. Se îndreptă, necăjit, spre grădina publică.

Dacă ar fi ştiut ce spusese prinţul indian în urma lui, de sigur că s'ar fi necăjit şi mai rău.

Saku Dalab din Sangpur, îndată după plecarea lui Körner, trimise după secretarul său particular.

— Cum stăm?

Ali Ben Iusuf ridică din umeri.

— Curios om mai e şi detectivul ăsta! Inaccesibil, nepătruns şi încăpăţânat în ideile lui.

— Ce zice de Englez?

— Il exclude dela început ca hoţ.

— Atunci, pe cine bănuieşte?

— Nu ştiu. După cum am spus, e un om ascuns.

— Sfinte Brahma! Toţi creştinii sunt nişte...

Prinţul se întrerupse. Secretarul reluă:

— Ar fi bine să mai vedem şi de asigurare.

— Hm! N'ai mai primit ceva veşti?

— Afa ă de cele de azi dimineață, nimic.
— Şi vor să...?
— Vor, Sahib.
— Bine, ai procură generală.
Ali Ben Iusuf se închină şi ieşi din odaie.

3.

LUCRURILE MERGEAU PROST, aşa cum se temuse Körner după convorbirea avută cu consilierul Hössel.

Cercetările comisarului înaintau încet şi nu izbutise să pună mâna pe hoţul bijuteriilor prinţului indian. Fireşte că aceasta pricinui o dezamăgire în rândurile superiorilor şi dizgraţia lui se adâncea din ce în ce.

Nu-i fu greu să descopere pe Englezul Jim Barkley. Locuia la mahala, într'un han de mâna treia.

Körner pusese să-l urmărească pas cu pas.

Dacă într'adevăr el era făptuitorul, ar fi trebuit să încerce să ascundă bijuteriile la vreun tăinuitor.

Cei dela Siguranţă ştiau din experienţă că Amsterdamul era localitatea cea mai indicată pentru traficul bijuteriilor şi, în deosebi, al diamantelor.

Or, nu se descoperi nici o legătură între Jim Barkley şi cercurile tăinuitorilor sau negustorilor de bijuterii.

Aluziile lui Ali Ben Iusuf, la o legătură intimă între Barkley şi una din fetele în serviciul prinţului indian, se dovediră neîntemeiate.

Aşa dar, lui Körner nu-i rămase decât să iasă din rezerva de până acum.

Se gândi cum ar putea să stea de vorbă cu Barkley, fără să i se prezinte de-a dreptul ca funcţionar al Siguranţei secrete. Ii veni în minte un plan, pe care se grăbi să-l pună în aplicare.

Intr'o zi, pe când Jim Barkley, care încă nu găsise de lucru, îşi omora timpul, plimbându-se dealungul apei, unde lucrătorii ridicau un dig înalt, se pomeni cu un individ cam de o vârstă cu el, şi, probabil, tot şomer, care intră în vorbă cu dânsul.

Necunoscutul părea un om umblat prin lume şi inspiră încredere lui Jim Barkley, care de altfel era cam ursuz din fire.

In cele din urmă, străinul îl pofti pe Barklay să ia dejunul cu el. Barkley, însă, nu vru să primească.

— Cum să mă las eu ospătat de dumneata? Păstrează-ţi banii. Cred că ai destulă nevoie de ei.

Străinul zâmbi.

— Nu stau chiar aşa de prost cu banii şi sper că în curând voiu câştiga mult. Aceasta a fost şi pricina invitaţiei mele. Poate că izbutesc să te ajut şi pe dumneata să găseşti de lucru şi tocmai despre asta voiam să discutăm.

— Hm! Ce să zic? Aş fi bucuros, răspunse Englezul, şovăind. Numai că nu ştiu dacă...

Il măsură cu privirea pe străin. Acesta îi suportă nepăsător privirea şi zâmbi uşor.

— Mi se pare că nu-ţi inspir destulă încredere?

Barkley îşi scutură luleaua de balustradă şi ridică sprâncenele.

— O să fiu sincer, cu riscul de a te supăra. Nu pari o secătură. Cu toate acestea ţin s'o spun dinainte, că nu mă prind decât la afaceri cinstite.

— Bine înţeles. Nici n'am crezut altfel.

— Atunci, putem sta de vorbă. E lucru rar să-i cadă cuiva porumbei gata fripţi în gură. Dar ca să i se tăgăduiască cuiva picul de cinste şi de bună purtare cu care cearcă să străbată prin viaţă, asta se întâmplă în toate zilele, fără să ai nicio vină. Aş putea să ţi-o dovedesc.

— N'ai părere bună despre oameni.

— Cu drept cuvânt.

— Ei, eu sunt din alt aluat şi aş dori mult să-ţi aud dovezile. Care sunt? Nu vrei să primeşti invitaţia mea nici acum?

— Bine. O primesc.

Puţin după aceea, stăteau amândoi la masă într'un birt mic, dar curăţel, unde li se serviră nişte mâncăruri destul de bune, băură câte un pahar de vin şi când ajunseră la ţigări, erau amândoi în bună dispoziţie.

In cele din urmă străinul îi expuse propunerea lui.

Cunoştea un contramaistru şi nădăjduia ca, prin protecţia lui să obţie un post de turnător într'o fabrică mare de maşini.

Firma trata nişte comenzi însemnate şi va avea nevoie de monteuri pricepuţi. Străinul, care se prezentă sub numele de Fritz Eisner, auzise din gura Englezului că e monteur de meserie.

Englezul se interesă de propunerea aceasta binevenită. Dădu străinului adresa lui, îi mulţumi în câteva cuvinte ,sincer dar fără emfază şi încheiă:

— Curios că se mai găsesc pe faţa pământului

şi oameni, cari se interesează de soarta semenilor lor. In altă parte, nu-i pasă nici dracului de tine. Văd însă că dumneata îmi vrei numai binele, în chip dezinteresat.

Fritz Eisner se pregăti să asculte povestea Englezului, care într'adevăr era cam neobişnuită.

— Poate că ai auzit şi dumneata despre sosirea în oraşul nostru a unui prinţ indian?

— Un prinţ indian? clătină Eisner din cap. Habar n'am. Deşi citesc ziarele...

— In ziare nu scrie nimic. Călătoreşte incognito.

— Aşa, aşa! Dar atunci dumneata de unde ştii?

— Din întâmplare. Şi apoi, eu îl cunosc pe prinţ din patria lui.

— Ah!

— Şi mai ştiu ceva. Că maharajahul a fost jefuit aici.

— Nu se poate!

— De ce nu s'ar putea?

— Pentrucă cel puţin despre asta ziarele ar fi scris cu siguranţă.

— Aşa îţi închipui dumneata, ca profan! Insă cine cunoaşte mersul treburilor ştie că există cazuri în care Siguranţa dă ordin secret întregii prese să păstreze cea mai desăvârşită tăcere.

— In interesul cercetărilor pentru găsirea făptuitorului?

— Cam aşa ceva. Şi aci avem un asemenea caz.

Fritz Eisner mai trase o sorbitură, dus pe gânduri. Apoi clătină capul.

— Ştii că nu prea înţeleg. Dacă nimeni nu ştie despre sosirea prinţului şi despre tâlhăria care s'a comis, atunci cum de eşti dumneata singurul, care

ai cunoştinţă de ele? Ai relaţii personale?

Barkley dădu din cap, afirmativ.

— Da. M'am prezentat printului şi l-am rugat să-mi găsească o ocupaţie...

— Ai avut o ideie foarte bună.

— Poate că am făcut o prostie.

— Oho!

— Să vezi de ce, lasă-mă să vorbesc. Acum. să vezi de ce susţin că oamenii sunt răi. Fiindcă eu, ca un biet om, m'am dus să cer ajutorul prinţului am fost bănuit că aş fi comis eu furtul.

Eisner tresări speriat.

— Drace! Au fost agenţi dela Siguranţă pe la dumneata să te cerceteze?

— Asta nu! Din păcate nu. Din nefericire ei mă bănuiesc numai, în ascuns şi nu-mi dau prilej să mă apăr de orice învinuire.

— Fireşte că ai putea să-ţi dovedeşti nevinovăţia?

— Mai e vorbă!

— Cred totuşi că n'ar fi tocmai uşor.

— Ba în cazul meu, da. Din întâmplare eu pot să dovedesc că în noaptea, când s'a comis furtul, nici n'am plecat de acasă, dela han.

Eisner mai rămase câtva timp pe gânduri.

— Aşa, aşa! Va să zică o poţi dovedi! Ai mare noroc, în orice caz. Acum înţeleg de ce nu te împaci cu semenii dumitale, care sunt gata să-ţi tăgăduiască cu atâta uşurinţă onoarea şi cinstea.

— Ei, vezi!

— Altceva, însă, nu înţeleg. De ce nu te duci de-adreptul la Siguranţă să le spui verde, ceea ce mi-ai spus mie şi să pui astfel capăt svonurilor rele?

Barkley înălţă din umeri.

— Eu gândesc altfel în chestia aceasta.

— Nu vrei ca ei să afle, că dumneata ştii din sursă secretă unele lucruri, pe care Siguranţa crede că numai ea le ştie?

La întrebarea aceasta, Englezul făcu un gest de împotrivire. Pe faţa lui trecu o umbră. S'ar fi zis că e gata să dea un răspuns răstit, supărat. Se stăpâni însă.

— Aşa îmi trebue. Dacă mi-aş fi ţinut gura, ar fi fost mai bine. Cum o să mă înţeleagă un străin?

Eisner păru că regretă, că l-a supărat pe noul său prieten.

— Cred că mă înţelegi greşit, încercă el să-l îmbuneze.

Celălalt însă nu se lăsă învins de bunăvoinţa noului prieten:

— Să lăsăm asta! Pe noi ne interesează numai pronunerea dumitale. Şi aceasta ar fi mântuirea mea, dacă s'ar înfăptui. Ai adresa mea şi ştii unde mă poţi găsi, dacă ar fi la o adică. Să sperăm că în curând îmi vei aduce o veste bună. Şi acum...

Se ridică, întinse mâna lui Eisner şi arătă lămurit că nu mai vrea să fie reţinut.

— Mulţumesc şi pentru invitaţie. Dacă oiu avea noroc, o să te poftesc şi eu.

Plecă. Eisner nu făcu nici o încercare să-l reţină. Plăti consumaţia şi părăsi localul. Apoi se lăsă în prada gândurilor.

Işi zise că a avut noroc că aventura i-a izbutit, căci Fritz Eisner nu era nimeni altul decât comisarul de siguranţă Walfgang Körner deghizat.

Noroc întâi, pentrucă izbutise să iasă în calea

lui Barkley şi să-l tragă de limbă. Noroc, fiindcă de aci înainte putea să se ducă oricând la hanul, unde locuia Englezul, să-i urmărească felul de traiu şi, la nevoie, să stea de vorbă cu dânsul

Şi în sfârşit mai mare noroc, fiindcă nu fusese silit să aducă deschis discuţia despre maharajah şi bijuteriile lui, căci Barkley singur deschisese vorba despre furt, fără niciun îndemn.

Aceasta însă îl cam punea pe Körner pe gânduri.

Nu era ciudat că Englezul acesta ursuz şi sgârcit la vorbă se apucase să-i spună lui, un străin cu totul necunoscut, tot ce avea pe suflet?

Ei da, Barkley îşi motivase comunicativitatea. Voise să demonstreze străinului, care se afirmase ca optimist încrezător, cu pilde din viaţa lui, că omul trebue să fie cu ochii 'n patru că nu trebue să se încreadă în bunătatea semenilor săi, dacă vrea să se ferească de dezamăgiri, de pagube, de surprize neplăcute.

Dar nu cumva îi întinsese o cursă? Cursa unui om viclean care sub masca lui Fritz Eisner îl ghicise detectiv? Şi care voise în chip subtil să dea a înţelege Siguranţei, că pe el trebue să-l lase în pace, că el are un alibi?

Era destul de ciudat, că Barkley, ştia că există o bănuială împotriva lui. Cine să i-o fi spus?

Poliţia sigur că nu. Ea făcuse cercetările în mod foarte discret.

Presa nu amintise nimic.

Maharajahul sau unul din oamenii lui?

Comisarul Körner răsufiă din greu. I se părea că eşafodajul său de presupuneri se năruie ca un castel din cărţi de joc; căci era ceva necurat cu acest Barkley.

Lui Körner nu-i venea să creadă, că Englezul ar fi hoţul. Apoi punea şi altă ipoteză.

Din casa prinţului indian porneau fire tainice, pe care nu le putea urmări. Altfel cine ştie dacă presupunerile comisarului Körner nu s'ar fi adeverit!

Mai ales îl puneau pe gânduri ultimele fraze rostite de Englez. Când Körner crezuse că poate Englezul are vreo legătură cu cineva din casa maharajahului, care îl pune la curent cu cele ce se petrec acolo Englezul întrerupsese brusc discuţia.

Să-l fi jignit neîncrederea aceasta nemotivată?

Se poate. Însă Barkley era destul de şmecher ca să nu-şi exprime o indignare, care ar fi dus la concluzia, că are ceva pe cuget.

Körner era obişnuit fireşte să cugete cu o logică de fier asupra cazurilor celor mai încâlcite.

Acum însă nu izbutea să vadă limpede.

După un răstimp mai lung, — căci ocolise ca să nu-l urmărească cumva Englezul — ajunse la Siguranţă, îşi şterse năduşeala şi rămase tăcut să se odihnească niţel în biroul său.

Apoi procedă la schimbarea hainelor. Dar n'apucă să aştearnă în scris cele constatate, căci sună telefonul.

Consilierul Hössel întreba de comisar. Şi cu toate că Körner nu se bucura de această chemare, nu putea să răspundă că nu vrea să vie acolo sau să facă să creadă că nu-i în birou.

Strânse notiţele oftând, şi urcă la etajul superior unde se afla biroul consilierului.

KÖRNER INŢELESE după expresia figurii, lui Hössel, că părerea despre persoana lui nu s'a îmbunătăţit în Olimpul celor atotputernici dela Siguranţă.

Dimpotrivă: era mai rea decât îşi închipuise el.

— Cum stăm cu afacerea maharajahului din Sangpur, domnule comisar? îl întâmpină consilierul şi el ştia ce înseamnă când i se adresează cu „domnule comisar" în loc de „dragă Körner".

Pricepu şi se pregăti să susţină lupta. Combativ cum era de felul lui, avea de gând să se apere pe el şi activitatea lui până la urmă.

Dădu un raport concis şi limpede, povesti convorbirea cu Barkley şi scoase din ea concluziile, care i se păreau logice.

Până aci, consilierul îl ascultase nepăsător. Acum însă încruntă sprâncenele.

Şi când în cele din urmă comisarul Körner tăcu, făcu un gest de dezaprobare.

— Trebue să mărturisesc, Körner, că nu te înţeleg. De obiceiu eşti precis şi ştii ce urmăreşti...

—Iertaţi-mă, cred că şi de data asta sunt la fel.

Hössel dădu din cap.

— Şi tocmai în cazul acesta, de care depinde cariera dumitale...

— Asta o ştiu mai bine ca oricine. Tocmai de aceea mă ostenesc....

—.. să pierzi trenul definitiv! îl întrerupse Hössel. Nu mă mai întrerupe, domnule comisar. Hai să dăm cărţile pe faţă. Pricep eu la ce ţinteşti. Ce ai, omule, ai orbit dintr'odată? Calea care

trebue să te ducă la ţintă, ţi se indică limpede şi lămurit şi dumneata te încăpăţânezi s'o iei pe alt drum şi să pierzi un timp preţios.

— Timpul n'are însemnătate când e vorba de seriozitate şi preciziune, replică Körner.

— Vorbele nu te pot convinge. Lasă-te convins cel puţin de constatări de fapt. Iată, citeşte aceste documente. Să-ţi spun dinainte, ce-i scris în ele. Societatea engleză de asigurare face greutăţi, cere dovada furtului, care în mod obligator nu se poate dovedi decât prin descoperirea persoanei, care a comis furtul.

„Asta îl scoate din răbdări pe maharajah. Incepe să piardă încrederea în capacitatea poliţiei noastre de Siguranţă şi ne ameninţă că, dacă nu-i voiu aduce imediat un rezultat apreciabil al cercetărilor noastre, va angaja un detectiv particular.

„Fireşte că acesta n'ar putea să lucreze decât alături de noi. Dar nu-l putem impiedica să lucreze. Şi acum, gândeşte-te ce scandal s'ar isca, dacă el ar da de urma hoţului şi noi am rămâne cu mâna goală. Domnul director general, la ce s'o mai ascund, e foarte supărat. Toată cariera dumitale e în joc. Cuminţeşte-te, ce Dumnezeu! Adu-ne un rezultat. Acest Barkley este deajuns de suspect...

— Nu pot să fac altfel.

Consilierul Hössel ridică din umeri.

— Dacă e aşa, nu pot să te mai apăr. Voinţa omului îl poate duce în raiu sau în iad. Voiu raporta domnului director general al Siguranţei.

Comisarul Körner ţinea capul sus, când ieşi din biroul consilierului.

Speranţele lui însă, frumoasele lui speranţe de fericire, le credea de neînfăptuit.

I se va lua misiunea de a rezolva cazul şi atunci, adio vis de dragoste şi fericire în casa lui!

Astfel se frământa cu gândurile în biroul său, când sună telefonul.

Comisarul Körner nu se grăbi să ridice receptorul. Când auzi însă glasul directorului general, inima începu să-i bată mai cu putere.

— Dumneata eşti, Körner?

— Da, domnule director general.

— Am examinat chestiunea cu atenţie şi...

„Acu e acu", îşi zise Körner.

— ...Şi, având în vedere conştiinciozitatea dumitale încercată şi seriozitatea dumitale, trebue să afirm, nu că ai dreptate, dar că chestiunea nu-i aşa de simplă cum pare dela prima vedere...

Körner credea că visează. Glasul continuă.

— Fireşte că orice zi pierdută e supărătoare pentru noi. Insă în ţara noastră ţinem mai mult la seriozitate, decât la performanţe de record. Prin urmare, nu mă pot hotărî să-ţi retrag însărcinarea, pentrucă te cunosc şi ştiu că eşti om de ispravă, dar te conjur să nu ne faci de râs. Imi pun toată încrederea în dumneata. Cred că nu mă înşel, ce zici?

Körner răspunse simplu:

— Nu vă înşelaţi, domnule director general. Ştiu ce e în joc.

— Bine. Atunci lucrează, despre partea mea, alături de detectivul străin. Dar... fii cu ochii în patru!

Puteri noui treceau prin membrele comisarului Körner. Ii venea să strige de bucurie, conştient de forţa lui. Fericirea, norocul lui nu pieriseră încă.

Şi se apucă din nou de lucru.

Siguranţa lui Körner şi încrederea în steaua lui cea bună, care nu-l părăsiseră niciodată până acum, crescuseră mult după vorbele binevoitoare de îmbărbătare ale directorului general, mai ales că erau cu totul neaşteptate după prezicerea tristă a consilierului Hössel.

Şi se întărise atât de mult în credinţa că va izbândi, încât se încumetă să jertfească o oră pentru dragostea lui.

Comisarul Körner ştia la ce oră din zi poate întâlni pe Ketty Marin, ca să stea de vorbă cu dânsa.

La unsprezece dimineaţa, ea obişnuia să iasă în oraş după târgueli.

El n'avea prin urmare decât să se posteze la ora aceea în apropierea casei ei.

Şi, într'adevăr, Ketty veni. Ii ieşi înainte şi o salută. Ochii ei scânteiară de bucurie, apoi il mustră:

— E atâta timp de când nu mi-ai dat un semn de viaţă!

Mergea alături de dânsa.

— Am lucrat pentru fericirea noastră. Crede-mă că n'am timp nici să dorm cât trebue.

— Te cred. Lasă că e bine aşa. Fără luptă nu există isbândă. Iţi închipui cât de mult doresc ca osteneala ta să fie încununată de izbândă. Cum te-am aşteptat şi am tremurat! Dar oricum, puteai să-mi dai o veste, măcar în treacăt: lucrurile stau aşa şi pe dincolo. N'am nevoie să cunosc amănuntele. Ştii ce încredere nemărginită am în tine.

Comisarul Körner lăsă capul în jos ca un vinovat.

— N'am vrut să te neliniştesc degeaba, Ketty.

Ea se speriă.

— De ce? Afacerea merge prost?

— Nici prost, dar nici bine.. — mărturisi el, sincer.

Apoi i se spovedi.

Cu toată munca lui, până acum nu înaintase cu nimic.

Pe de altă parte i se cereau rezultate rapide şi era în primejdie să cadă în disgraţia superiorilor săi.

Din fericire în ultimul moment, directorul general se arătase binevoitor şi îi declarase că tot mai are încredere în dânsul.

La auzul ultimelor cuvinte, chipul întunecat al fetei se mai însenină.

— Slavă Domnului! răsuflă ea, uşurată. Atunci totul merge bine. Ai mai câştigat timp.

El o privi surprins.

— Şi dacă n'ajung la ţintă? Ce ne facem? întrebă el, cu un zâmbet trist.

— Tu nu înşeli încrederea nimănui.

— Ketty! exclamă el, radios.

— Da, zise ea. — Eu cred în tine.

Şi din acea clipă, el avu impresia că e călit împotriva înfrângerii.

Sentimentul acesta avea să-i fie de mare folos. Căci mai avea înaintea lui multe ceasuri de turburare, de desnădejde.. în care părea sigur că steaua lui bună a apus pentru totdeauna.

Detectivul particular care fusese recomandat prinţului indian de societatea engleză de asigu-

rare, sosi şi se puse pe lucru cu multă tragere de inimă.

In schimb, după o scurtă vizită pe care o făcu consilierului Hössel, omul acesta nu se arătă deloc dispus să conlucreze cu autorităţile.

Hössel era furios.

— Ştii ce a îndrăznit să-mi spună individul? zise el lui Körner. — Că nu vrea să se lase indus în eroare. Că odată ce va fi apucat pe un drum greşit şi se va lăsa sugestionat de o prejudecată, îi va veni greu să se elibereze. Mi se pare că făcea aluzie la dumneata.

— De unde să ştie dânsul cum văd eu lucrurile? replică Körner. Eu nu m'am rostit faţă de nimeni, afară de dvs., domnule consilier. Iar măsurile mele profesionale nu poate să le cunoască nimeni.

— Ai dreptate. De aceea am spus că mi se pare. Insă faptul că te critică...

— Nu mă supără. Aici numai izbânda va precumpăni.

Hössel oftă.

— Aşa e. Izbânda va hotărî.

— Şi altceva n'a mai spus tipul acela încrezut?

— Nimic de seamă.

— O să am eu grijă, să nu împingă lucrurile pe o linie moartă.

Consilierul făcu un semn de dezaprobare; nu mai voia să audă nimic. Nu era de loc înţeles cu felul în care lua Körner lucrurile.

Iar Körner înţelese că lămurirea cazului va fi şi mai anevoioasă.

Nu numai că trebuia să urmeze cercetările asupra hoţului de bijuterii cu un zel îndoit, ci mai trebuia să cheltuiască o bună parte din timp şi

din atenție, ca să-l supravegheze pe nedoritul său concurent.

Căci, nu era exclus ca detectivul particular să facă o descoperire însemnată înaintea lui. Chiar și oarba întâmplare poate juca un rol în asemenea caz.

Oricum, Körner trebuia să fie la curent cu tot ce se petrece. Altfel partida, și așa cam nesigură, va fi iremediabil pierdută pentru el.

Subalternii lui Körner nu mai avură o zi bună. Trebuiau să fie mereu în picioare. Iar el însuși abia de găsea timp să îmbuce ceva și să doarmă.

Și, totuși, nimic hotărîtor nu se arăta la orizont.

Atâta constată însă Körner după puțină vreme: că detectivul particular lucra în deplin acord cu acela, care-l angajase, adică maharajahul.

Mereu intra și ieșea din casa lui. Acolo, de sigur că discuta cu prințul sau cu secretarul lui și Körner care ar fi ținut mai mult să afle ceva despre aceste tratative, nu avea poftă să întrebe, căci ghicise că Saku Dalab și Ali ben Iusuf n'au chef să vorbească despre asta. De sigur că la întrebările lui, ei i-ar fi dat răspunsuri vagi și insuficiente.

Motivul acestei purtări reci a prințului față de reprezentantul Siguranței trebuia căutat în insuccesele de până acum ale comisarului și în desconsiderarea și lipsa de stimă ce i-o atrăseseră.

După părerea lui Körner, lucrurile puteau să stea și altfel. De aceea deschise ochii și mai mari, ca să nu-i scape nimic.

Apoi mai știa că bănuiala concurentului său se îndrepta împotriva lui Jim Barkley.

Detectivul particular dădea târcoale hanului, in care locuia Englezul, frecventa localul, asculta și

iscodea cât putea și il urmărea pe Englez pas cu pas.

Firește că toate acestea le făcea deghizat, insă Körner il recunoștea, deși deghizarea era foarte iscusită și variată.

Körner se mărgini să stea in observație.

Deodată, însă, lucrurile luară o intorsătură surprinzătoare.

Intr'o dimineață, după ce luă cunoștință de o serie de raporturi cu privire la intrebările sale, Körner își zise că a venit timpul să reia legăturile cu Jim Barkley.

Se deghiză repede în Fritz Eisner și se duse la hanul Englezului. Acolo păreau că abia se treziseră.

O femeie deretica prin sala de mâncare. Hangiul veni somnoros și morocănos, numai in cămașă, din bucătărie.

— Nu locuiește la dumneata un anume Jim Barkley? se informă comisarul.

Hangiul se uită la ceas. Apoi se adresă femeii.

— Englezul n'a coborât încă?

— Nu l-am văzut.

— Poate o mai fi dormind, zise hangiul.

— Hm!. Aș fi vrut să-i vorbesc. Totdeauna se trezește așa de târziu?

— De obiceiu se scoală devreme. Se vede că... la stai. Nici nu l-am văzut aseară. Poate s'o fi dus prin oraș și s'a întors târziu acasă. Nu prea e în obiceiul lui, că e un tânăr foarte așezat.

— Atunci, o să mai aștept. Dă-mi o cafea. Nu cred să lenevească mult în pat, dacă e obișnuit să se scoale devreme.

Körner luă loc la o masă în colţ.

Hangiul aduse o cafea, Körner o plăti, apoi luă câte o sorbitură din când în când.

Nu era plăcut în sala de mâncare. Dar lui Körner nu-i păsa. Era el deprins cu multe.

Ceasornicul înainta încet, ca întotdeauna când aştepţi ceva. Hangiul mergea încoace şi încolo. Se uita când la Körner, când la ceas. In cele din urmă îşi pierdu răbdarea.

— Mă duc să văd ce-i cu Englezul. Altfel te mai apucă şi prânzul aici.

Comisarul Körner îi mulţumi.

Hangiul se duse. Lipsi cam multă vreme, iar când se întoarse, păru foarte uimit.

— Nu pricep ce să fie, zise el dând din cap. Pot să tot bat în uşă, că nu m'aude. Nu se poate să doarmă aşa de adânc...

— Poate o fi plecat de acasă?

— Fără să fi luat cafeaua? Nu cred. Il cunosc doar.

— Sau poate că nici nu s'a întors acasă în noaptea asta?

— Asta m'ar mira şi mai mult. Imi cunosc eu muşteriii. Barkley nu-i un chefliu.

— Mda! se gândi Körner. Ar fi bine să deschidem odaia să vedem ce-i cu el.

— Cheia e la dânsul.

Körner luă o hotărire. Scoase insigna de poliţist şi o arătă hangiului.

— O să descui eu. Am un şperaclu, cu care pot deschide orice broască, numai dacă nu e prea complicată. Datoria mea de poliţist cere să intru înăuntru în interesul cercetărilor.

Hangiul şuieră printre dinţi. Apoi dădu din cap.

— Inţeleg cum stă chestia. Sunt la dispoziţia dumitale, zise el scărpinându-se după ceafă. Ei, la una ca asta nu m'am aşteptat din partea unui băiat de treabă, cum e Englezul ăsta.

— Nu trebue să-ţi închipui ceva rău. Vreau numai să fac o cercetare.

Camera lui Barkley se afla la etajul de sus. Lui Körner îi fu uşor să deschidă uşa cu „passe-partout"-ul lui.

Găsiră cuibul deşert. Jim Barkley nu era acolo. Patul rămăsese neatins.

Pe masă se afla un plic închis cu adresa:

„Prietenului şi protectorului meu Fritz Eisner! Pentru orice eventualitate!" Cuvintele acestea erau scrise cu creionul.

Körner se grăbi să deschidă plicul, citi repede cele câteva rânduri, apoi îl puse în buzunar. Se îmbujoră puţin la faţă, încolo n'ai fi putut citi pe figura lui nici bucurie, nici spaimă.

Hangiul aştepta cu încordare vestea.

— E bine, zise Körner. Voiu încuia la loc odaia şi vino, te rog.

Scoase ceva din portofel şi işi făcu de lucru la uşa încuiată.

— Aşa, am sigilat provizoriu odaia. Am pus numai un sigiliu de hârtie. Dumneata eşti răspunzător de el, să nu fie îndepărtat sau rupt şi odaia să nu fie descuiată în lipsa mea. M'ai înţeles?

— Desigur! Dar dacă se întoarce Englezul acasă...

— Atunci să aştepte în sala de mâncare şi să mă cheme imediat, pricepi? Imediat să cheme poliţia de siguranţă, camera 138. O să ţii minte?

— Da.

— Incolo nu mai am nimic de zis. Numai să-ţi ţii gura despre întâmplarea asta deocamdată...

— Bine înţeles! N'o să suflu o vorbă!

Körner opri cel dintâi taxi, se urcă grăbit şi spuse şoferului să-l ducă repede la ţintă.

5.

MAŞINA SE OPRI la Siguranţa generală şi comisarul Körner se dădu jos grăbit.

— Aşteaptă-mă!

Urcă treptele câte două, apoi se înapoiă tot atât de repede, urmat de un agent de poliţie; un al doilea automobil mai trase la scară. Urcară cu toţii. Se aflau printre ei şi doi jandarmi în uniformă cu doi câini poliţişti.

— La grădina publică, aleia treia transversală. Opreşte la capătul lacului cu lebede! dădu el ordin.

Maşinile porniră cu cea mai mare viteză.

Comisarul Körner stătea nemişcat, cu privirea aţintită înainte, cu sprâncenele uşor încruntate.

— La drept vorbind, e o nebunie, îl scoase din gânduri unul din însoţitori. Mi-e teamă că ne ducem degeaba. Nu pricep încă...

— După aceea o să vă lămuresc, replică Körner. Una din două, sau eu am dreptate, sau cazul acesta e pierdut pentru noi.

Automobilele intrară în parc şi opriră lângă lac.

Körner dădu instrucţiuni scurte, precise, cu glas potolit. Oamenii se împrăştiară. Sarcina principală căzu asupra agentului cu câinele. Căutară pretutindeni, niciun tufiş nu rămase necercetat.

Asta dură cam un sfert de oră. Apoi cineva din aripa stângă a lanţului format de căutători, zise ceva. Toţi alergară într'acolo. Körner răsuflă uşurat când auzi cuvintele jandarmului.

— L-am găsit! Poftiţi încoace!

In tufiş descoperiseră un cadavru. Era al lui Jim Barkley. Avea o rană în tâmpla dreaptă. Revolverul se afla lângă el.

Körner examină cu luare aminte poziţia cadavrului, apoi urmele de paşi pe pământul jilav. După aceea, se adresă medicului legist:

— Vă rog să nu mutaţi nimic din loc, până nu luăm fotografiile.

Medicul termină curând cu constatările sale.

— Moartea trebue să fi survenit imediat. Focul a fost bine tras la ţintă.

— Şi?

— Hm! La prima vedere s'ar crede că e o sinucidere. Insă nu e sigur. Trebue mai întâi să fac măsurătorile. Se prea poate să ai dumneata dreptate.

— Gândeşte-te la prezicerea mea!

— Fireşte, fireşte.

— Şi apoi priveşte aci! Iată o urmă de targă, pe care au căutat s'o facă să dispară.

Ceilalţi se convinseră şi dădură din cap în semn de aprobare.

— Da, se vede bine.

Körner luă revolverul între degete, apoi îl puse la loc şi se aplecă.

— Fabricat englezesc! Dar asta nu înseamnă nimic. Vom vedea.

Apoi locul fu fotografiat sub diverse aspecte.

— Restul te priveşte pe dumneata, camarade

Weissman. Eu am ceva urgent de rezolvat în altă parte.

— N'aveţi nicio grijă!

— Până într'un ceas vreau să-l am pe asasin.

— Drace!

— Şi încă mai mult. Azi va fi o zi mare. La revedere, domnilor!

Se duse la prima maşină şi dădu ordin să întoarcă spre oraş.

La Siguranţă se duse deadreptul la consilierul Hössel.

— Vă rog să-mi daţi un mandat de arestare...

— Pentru Barkley? In fine ţi-au venit minţile la cap.

— Barkley a murit.

— A murit? Cum, zici că a murit? întrebă Hössel, crezând că n'a auzit bine.

— A fost asasinat. Comisia se află la locul crimei.

— Şi eu n'am fost înştiinţat?

— Iertaţi-mă, dar am fost nevoit să lucrez repede. Nici acum nu pot pierde timpul, dându-vă lămuriri.

— Atunci pe cine naiba vrei să arestezi?

— Pe ucigaşii Englezului. E aşa cum am presupus eu din primul moment. Am dovezi scrise.

— Nu se poate!

— Vă rog să-mi daţi împuternicirea...

— Da, da, încăpăţânatule! Răspunderea o porţi dumneata; eu îmi spăl mâinile, să ştii.

Astfel începu cea din urmă parte a tragediei. Căci ceea ce se înfăţişă de aci înainte ochilor miraţi ai autorităţilor era într'adevăr o tragedie.

Körner ceru să fie primit de Saku Dalab din

Sangpur. Dar fu întâmpinat de Ali ben Iusuf.

— Excelenţa Sa vă roagă să trataţi cu mine.

— Imi pare rău. Dar e o afacere prea însemnată. Trebue să vorbesc cu maharajahul...

— Dar eu am procură nemărginită.

— N'are face! Nu se poate altfel.

Secretarul ieşi, înălţând din umeri. Se întoarse tot singur.

— Regret, dar îi este cu neputinţă să...

Körner îl întrerupse scurt şi aspru.

— Bine! Ce să mai lungim comedia. Am avut eu grijă de toate. Nena Daşa n'are decât să se mai ascundă câtva timp de mine...

Ali ben Iusuf se făcu alb ca varul. Incepu să se clatine. Dar se stăpâni... Numai glasul începu să-i tremure.

— Nu pricep. Aţi numit pe...

— Am zis Nena Daşa. Ai auzit bine. L-am numit pe stăpânul dumitale pe adevăratul lui nume.

— Adevăratul nume? se îndărătnici secretarul. Nu ştiu zău...

— Nu ştii că pe fratele vitreg al maharajahului Saku Dalab din Sangpur îl cheamă Nena Daşa?

— Ba da, asta ştiu. Dar...

— Că, socotindu-se nedreptăţit la moştenire, a început încă de mult să comploteze împotriva lui Saku Dalab, că a găsit în Ali ben Iusuf un complice tainic cu care s'a înţeles ca să calce cu şi pentru dânsul peste cadavre de va fi nevoie.

Privirea secretarului semăna cu aceea a unei pisici sălbatece.

— Basme, zise el sarcastic. Basme proasteşti! La ce îmi istoriseşti asemenea inepţii?

— Pentrucă ştiu că amândoi au înscenat o călătorie a maharajahului în Europa. Informaţiile mele telegrafice au făcut minuni. Se şoptea pe ici, pe colo. Dar nimeni nu cunoştea adevărul. Nimeni nu îndrăznea să deschidă gura. Până când i-am dat eu drumul. Prinţul şi-a păstrat incognito-ul cu stri:teţe. Asigurarea bijuteriilor a fost încheiată. Toate astea, pentru ca Saku Dalab să dispară în Europa şi în locul lui să se ivească Nena Daşa. Şi aşa s'a întâmplat. 3

— Ce s'a întâmplat?

— Asta te întreb eu pe dumneata, zise Körner, amenințător. Unde-i Saku Dalab? Mai trăieşte? Sau a fost împuşcat întocmai ca Jim Barkley?

— Câinel scrâşni Ali ben Iusuf.

Körner îi puse revolverul în faţă.

— Liniştel Mâinile sus!

Ali ben Iusuf însă nu se dădu bătut. Sări spre gâtul comisarului. Acesta, în legitimă apărare, apăsă pe trăgaciul armei.

Un ţipăt: secretarul se clătină. Körner vru să-l prindă, când fu atacat de un nou adversar.

Indianul sărise la el ca o pisică. Ascultase din odaia învecinată întreaga convorbire. Nena Daşa văzu că stratagema lui a fost descoperită. Era totul în joc, şi dobândirea milioanelor şi viaţa lui.

Trase un foc de revolver, apoi încă unul.

Körner sărise laoparte. Astfel că al doilea glonte îl nimeri în braţul stâng.

Nena Daşa văzu că doi agenţi deschiseseră uşa şi se năpustiră asupra lui.

Comisarul Körner pentru mai multă siguranţă, îi postase în dosul uşii şi le dăduse instrucţiunile necesare.

39

— In numele lui Kali şi Şinsa! strigă Indianul. Indreptă arma asupra sa şi trase. Apoi se prăbuşi, grav rănit.

Câteva zile după aceea, Körner lua cafeaua la colonelul Marin, împreună cu Ketty. Purta braţul stâng într'un bandaj. Rana făcută în carne nu era primejdioasă. Avea să se vindece curând.

Tinerii erau radioşi de fericire şi străluceau ca şi verighetele, pe care le purtau pe inelarul mâinii stângi.

— Aşa dar, te aştepţi la o avansare chiar luna asta? întrebă colonelul, zâmbind.

— Da, pe luna asta! Mi-a comunicat-o azi personal directorul general al Siguranţei.

— Şi ce a fost cu Englezul acela? N'am înţeles bine din reportagiile ziarelor. Aşa dar Nena Daşa era fratele vitreg al maharajahului?

— Da! El a pus să-l asasineze pe Saku Dalab în Anglia, ca să facă lichide milioanele lui şi să pună mâna pe ele. Unealta lui a fost Ali ben Iusuf. Pe ceilalţi servitori îi schimbase. Nena Daşa putea foarte bine să joace aci în Europa rolul lui Saku Dalab. Semănau foarte bine unul cu altul. Fireşte că n'ar fi putut să apară în India ca maharajah. Dar nici nu urmărea asta.

— Inţeleg. Pe el îl interesau numai milioanele.

— Dar bijuteriile? întrebă Ketty.

— Le-a asigurat şi pe urmă le-a făcut să dispară, urmă Körner. Furtul a fost bine simulat. Aranjase în aşa fel că asigurarea ar fi fost nevoită să plătească. Dar societatea engleză s'a apărat cât a putut şi a cerut dovada furtului, deci descoperirea hoţului. Atunci escrocilor le-a venit

în minte să arunce bănuiala asupra lui Jim Barkley. Dar se înşelase în privinţa acestuia. A fost singurul, care a ghicit pungăşia.

— Se zice că-l cunoştea pe maharajah dinainte?

— Da! Il cunoştea pe Saku Dalab şi pe Nena Daşa!

— Aşa! Şi a băgat de seamă...

— A devenit bănuitor. A venit să-i ceară Indianului un ajutor, dar a fost purtat cu vorba.

— Ce sgârcit!

— Şi sgârcenia s'a răzbunat. Barkley era o vulpe şireată. Şi pe mine m'a ghicit. Şi-a închipuit imediat, că sunt un poliţist. De aceea mi-a lăsat scrisoarea, adresată lui Fritz Eisner.

— Scrisoarea trăda totul?

— Barkley îşi exprima în ea bănuiala, că Indianul n'ar fi Saku Dalab, ci Nena Daşa.

— Şi de ce n'a spus asta imediat?

— Nu ştiu. Imi închipui, că se aştepta la un dar mai mare din partea Indianului. Se poate, e chiar foarte probabil, că el a dat a înţelege ceva din bănuiala lui şi a căutat în felul acesta să exercite un mic şantaj. Nu-l cred basma curată. Fireşte că a ispăşit-o amarnic.

— E adevărat, că a fost omorît de Ali ben Iusuf?

— Da, a fost împuşcat! Barkley a fost chemat în grădina publică la o oră târzie, sub pretext că i se va da un răspuns la cererea lui de ajutor.

— Dar misterul acesta cum de nu i-a bătut la ochi?

Körner dădu din cap.

— Ba, l-a cam bătut. De aceea a şi scris pe

scrisoarea adresată mie: „Pentru orice eventualitate! Presimțea, că e bănuit că ar fi ghicit taina acestei afaceri misterioase și că poate vor voi să-i înlăture. De aceea, în caz de i s'ar fi întâmplat ceva, voia să-și asigure cel puțin răzbunarea. Și nu se înșelase în presimțiri. Ali ben Iusuf îl păcălise și se vede că l-o fi împușcat pe neașteptate... Cu toate că Barkley o fi fost el destul de prevăzător. Impușcătura era astfel că ar fi putut să dea loc și la ipoteza unei sinucideri, dacă n'ai fi fost prevenit. Eu, însă, eram pregătit. Cadavrul n'a fost descoperit din întâmplare, ci printr'o căutare conformă unui plan. Am găsit urma unei tărgi. Asasinatul a fost săvârșit pe aleie. Pe urmă Ali ben Iusuf și-a târît victima într'un tufiș, a pus repede revolverul la un loc potrivit, apoi a dispărut fără să fi fost zărit de cineva.

— Și a doua zi, zise logodnica, mândră de isprava lui, i-ai luat prin surprindere pe asasini.

Comisarul Körner îi sărută mâna cu mult drag.

Pe când colonelul mormăi mulțumit:

— Da, la luare prin surprindere se pricepe domnul foarte bine. Asta nu se vede numai din afacerea cu bijuteriile maharajahului, pe care s'a priceput să le aducă atât de repede la lumina zilei din lada secretă a falsului prinț indian. Ketty, Ketty, atâta îți spun, fii cu băgare de seamă. Nu e lucru ușor să ții un asemenea bărbat în mrejile tale.

— Lucru ușor? zise fata, râzând. Nici nu vreau să fie, tată.

— Dar atunci, ce?

— Să fie o fericire, tată! Și va fi, te asigur.

— SFARSIT —

Cum se scrie și cum se citește un roman polițist

CE ASEMANARE este între bridge și romanul polițist?... La această întrebare surprinzătoare, ne răspunde Paul Morand cunoscutul scriitor francez: „Romanul polițist e un joc care, ca și bridge-ul, se joacă cu un mort?

Morții se uită repede, glăsuiește o zicală. Cel din romanul polițist face o excepție. El e prezent, dela prima la ultima pagină a romanului; ba e uneori mai viu decât celelalte personagii vii. Răpus totdeauna de o moarte violentă, el cere totuși răzbunare, se agită, imboldește pe polițiștii de meserie, trezește din amorțeală talentele amatorilor și n'are răgaz până ce asasinul său nu e descoperit.

S'ar părea că romanul polițist e un gen literar de invenție recentă. Adevărul e că e un gen vechiu, care are proprietatea de a întineri când și când și a fi, ca toți tinerii, în curent cu spiritul vremii. Strămoșul său e Esop, parele fabulist din Antichitate, iar primul polițist, amator, ce e drept, este vulpea!

Cunoașteți fabula cu Leul și Vulpea. Regele animalelor întreabă pe șireata codată, cu un aer de prefăcută nevinovăție, de ce nu vine și ea să-i facă o vizită, măcar de politețe, în vizuina în care își avea el reședința. Vulpea cere iertare și spune: Am cercetat urmele lăsate de toți acei cari au ascultat de invitația Majestății Tale, și am constatat că, toate duceau spre vizuină, dar nici una nu ieșea de acolo!

43

Iată o observaţie demnă de un adevărat poliţist.

Acest gen literar s'a născut, într'adevăr, în o zodie fericită. In secolul al XIX-lea, apăru un geniu care creiă, din materialul inform al romanelor de aventuri, romanul poliţist, creiă totodată şi câteva capod'opere şi încetăţeni genul în republica literelor.

Edgar Allan Poe, a dotat romanul poliţist cu statute perfecte, cari cuprind tot ce e necesar şi suficient pentru ca acest gen să fie viabil.

In o sută de ani, cât au trecut dela ivirea acestui geniu, literatura poliţistă n'a avut parte numai de epigoni. Cine nu cunoaşte pe Emile Gaborian, Conan Doyle, Maurice Leblanc, Gaston Leroux, Edgar Wallace, Georges Simenon, Agatha Christie? Inşirarea acestor nume, face demonstraţia cea mai convingătoare că romanul poliţist se bucură şi azi încă de aceeaşi favoare pe lângă marele public. Pricina? Dacă vom da definiţia acestui gen literar, vom avea şi răspunsul la întrebarea de mai sus.

Cea mai puternică dintre emoţii, este frica. Ea are diferite grade de intensitate Autorul de romane poliţiste e un specialist al fricii, el dozează această emoţie cu meşteşug, pentrucă a studiat-o. E meseria lui şi, ca orice meserie, e brăţară de aur.

Autorul de romane poliţiste ne măguleşte vanitatea; el introduce în existenţa noastră, fără nici un risc pentru noi, aventura, misterul şi mirajul primejdiei.

Toţi autorii de romane poliţiste ţin pas cu progresul; nimic nu e prea nou, nimic prea îndrăzneţ pentru a nu putea servi să dea aventurii o

notă nouă, surprinzătoare. Totuşi, toate posibi-
lităţile lor sunt închise într'un cadru strâmt. A
creia ceva „nou" drupă E. A. Poe, e o între-
creia ceva „nou" după E. A. Poe, e o între-
prindere ingrată. El a creiat tipul detectivului par-
ticular, atât de scump autorilor şi cititorilor; omul
înzestrat cu toate virtuţile, inteligent, erudit, poli-
glot, cu ochiul ager şi ureche fină.

Poliţia oficială are totdeauna idei preconcepute;
întâi stabileşte o ipoteză apoi se străduește s'o
întărească prin o arbitrară înlănţuire de indicii.
Aceasta e o părere aproape unanim răspândită în
lumea autorilor de romane poliţiste şi tonul l-a dat
tot E. A. Poe. De câte ori n'a izbutit un detectiv
particular, sau chiar un amator, să rezolve cazuri
„abandonate" de către poliţia oficială? Acolo un-
de nu se vede nimic, acolo adulmecă detectivul şi,
din lipsa oricărui indiciu, el trage cele mai nea-
şteptate şi îndrăzneţe deducţiuni.

Un roman poliţist, cu adevărat bun, va fi sau
circumscris într'un cadru în care, afară de lugu-
bra mărturie a crimei nimic nu lasă de bănuit
nici pe unde a intrat, nici pe unde a ieşit crimi-
nalul, nici mobilul faptei şi, mai puţin încă, iden-
titatea sa — sau va fi, în aparenţă, un fapt di-
vers, care, pe măsura cercetărilor, se complică din
ce în ce, devenind un mister aproape opac.

Uşa camerei crimei, închisă pe dinăuntru,
nu mai încurcă pe nimeni, nici chiar pe po-
liţistul oficial, sau pe naivul prieten al cele-
brului detectiv, necum pe cititorul rutinat. Am-
prente digitale, foarte bine păstrate, ştim dinainte
că nu vor lămuri misterul; asasinul s'a servit de
mănuşi speciale din cauciuc. In ora crimei, unul

dintre personagii a fost văzut tocmai în partea opusă a orașului; de ce am înlătura bănuielile ce-ar trebui să cadă asupra lui? El s'a servit de un locțiitor care-i seamănă la statură și la mers. Un individ pe care autorul aici nu și-a dat osteneala să-l descrie măcar, a trecut ca o umbră la pagina 43 a romanului, fiți încredințați că, la pagina 273, el e dovedit a fi culpabilul.

Din cercul acesta strâmt, mulți autori caută să scape prin procedee ingenioase.

Cel mai obișnuit, fiindcă oferă cele mai multe posibilități, este acela al romanului polițist — de aventuri. In el, autorul poate împleti o intrigă polițistă cu una sentimentală, poate construi o acțiune cu peripeții complicate.

Un alt procedeu poate fi și redarea, până în cele mai mici amănunte, a mersului anchetei, cu dibuirile și progresul ei încet. Aici, pe lângă victima imaginară mai e, deseori, și una reală: cititorul, care moare... de urât.

Nu un procedeu, ci o măsluire e atunci când autorul nu ne destăinuește nimic din cele ce se petrec în dosul perdelei, dincolo de care el mișcă umbrele personagiilor sale. Apoi deodată — Cucul — preotul e un scelerat, apașul un gentilom, judele de instrucție un monstru sângeros, iar victima ar merita ștreangul

Există detectivi vorbăreți nevoie mare. Cititorul e amețit de șuvoiul necontenit de cuvinte. Or, tocmai aceasta urmărește autorul acestor soiuri de romane. Dacă nu l-ar „ameți" și ar fi ceva mai atent cititorul ar descoperi adevărul cu cel puțin o sută pagini mai devreme.

— SFARSIT —

23 Aprilie, 2018 – Recondiționat:
Emil Purcărea
născut, August 24, 1945
București

Deslegătorii problemelor Concursului de perspicacitate

PREMIANȚII NOȘTRI

(Urmare din No. 29)

Premiile instituite de *«Detectivul săptămânal»* pentru «concursul de perspicacite», s'au distribuit în modul următor:

10.000 lei numerar s'au repartizat, prin tragere la sorți, celor șase fericiți deslegători ai *tuturor* problemelor, cari au primit sumele de bani de mai jos, în afară de satisfacția de a se putea considera cei mai buni detectivi-amatori din România:

PREMIUL I: *3500 lei în numerar* A. Focșăneanu, Calea Moșilor 161, București.

PREMIUL II: *2000 lei în numerar*, C. Tăutu, student, str. Alecu Morțun 27, Roman.

PREMIUL III: *1500 lei în numerar*, Julian Popescu Piața Libertății, Casa germană, Timișoara.

PREMIUL IV: *1500 lei în numerar*, maior D. Isvoranu, pensionar, Tg. Jiu.

PREMIUL V: *1000 lei în numerar*, Suciu E. Vasile, student Academia Comercială, str. Regele Ferdinand 59, Cluj.

PREMIUL VI: *500 lei în numerar*, sublt. Al. Budișteanu, reg. 2 Art. București.

Premiile de consolare, constând în cărți din editura noastră, în valoare de 100 lei fiecare, au fost atribuite următorilor deslegători, ale căror soluții se apropiau mai mult de adevăr. Dăm aci numele lor, în ordinea clasificării:

1. *Al. Ivanov*, stud., str. Șaguna nr. 11, Cluj.

2. *Ioan I. Iacobescu*, stud. str. Gherescu 8, Cluj.
3. *Iancu Valeriu*, stud. Acad. Comercială, Cluj.
4. *Gr. Astaloș*, detectiv, Chestura Poliției, Iași.
5. *Gheorghe Baboe*, str. Buzești 53, București.
6. *D-tru Doctorencu*, detectiv amator, șoseaua Arcu 8, Iași.
7. *Georges Morândău*, str. Portului 2, Severin.
8. *Albertt Filderman*, str. Paleologu 16, București.
9. *Bogdan Agapie*, com. Isaccea, jud. Tulcea.
10. *Mihail Popescu*, str. Vadul Schelei 21, Brăila.
11. *Nicolae Georgescu*, com. Isaccea, jud. Tulcea.
12. *Marg. Atanasiu*, str. Cuza Vodă 63, Buzău.
13. *Emil T. Pavelescu*, tipograf, str. Ecoului 76, București III.
14. *I. Constantinescu* str. Știrbey Vodă 154 București.
15. *Iulian Cristescu*, str. Exercițiu 71, Pitești.
16. *M. Lisette*, Baia Comunală, Turnu Severin.
17. *Damian Gheorghe*, Calea Văcărești 404, Buc.
18. *Zuzi Pascu*, com. Proscureni, jud. Bălți.
19. *Theodor I. Mustață*, str. Sf. Petru 40, Buc. III.
20. *Adam Szeroczuk*, Cosmeni, jud. Cernăuți.
21. *Scorțeanu Sterea*, Griviței 301, Brăila.
22. *Gheorghe Dumitru*, str. Ștefan cel Mare 328, Brăila.
23. *Nelly Comănescu*, str. Neagoe Vodă 5, Ploești.
24. *Beotrosean Beotros*, str. Silvia 12, fost 8 Buc.
25. *Săftica Georgescu*, studentă, Universitatea Iași.
26. *Eduard și Verginel Exergian*, elevi, str. Bibescu Vodă 10, București.
27. *Mihail Gheorghiu*, stud. str. I. Creangă nr. 26, Fălticeni.
28. *Dimitrie Manolescu*, Calea Griviței 22, București.
29. *Dumitrescu Petre*, str. Ariei nr. 1, Galați.
30. *Costel Popescu*, str. Olteni 28, Craiova.
31. *Radu Andrei*, str. Vasile Lupu 23, Ploiești.
32. *Luabirecov*, Tighina.
33. *Mitică Iosca*, str. C. Brâncoveanu nr. 77, R.-Sărat.
34. *Ștefan și Lucian Cădere*, str. Tirului 58, Bacău.
35. *P. C.* Lugoj.
36. *Schedlinsky Const.*, str. Ștefan Mihăileanu 31, București.
37. *Verònica ing. I. Ionatzu*, com. Șotânga, jud. Dâmbovița, prin of. Târgoviște.

38. *Agop Hagi Micailian*, str. Ion Cuza 20, Bucureşti.
39. *Sir George G.*, str. Dimitrie Cantemir 8, Cetatea-Albă.
40. *Ion Constantinescu*, pensionar C. F. R., str. Buciumului-Fund. (prelungirea CFR.) Craiova.
41. *J. S. instr. Fernea D.*, postul jandarmi Roznov-Neamţ.
42. *Victor N. Duca*, str. Teodor D. Speranţă nr. 19, Bucureşti.
43. *Elias Mihail*, elev an. II C. S. str. Griviţa 119, Călăraşi-Ialomiţa.
44. *Marry Gerry Yoantă*, str. Traian 111, Ploieşti.
45. *Jana C. Ionescu*, str. Sinaii 2, Ploeşti.
46. *Vrabie Emanoil.*
47. *Klappholz Victor*, str. Cantemir 84, Bucureşti.
48. *Toma C. Constantin*, str. Păcii 11, Craiova.
49. *Z. Selivanov*, com. Peresecina, jud. Orhei.
50. *C. Radu*, str. Popa Iancu 74, Bucureşti IV.
51. *Berneanu V. Corneliu*, soldat, reg. 4 Dorobanţi str. Sf. Gh. Nou 158, Craiova.

Câştigătorii cari nu ne-au dat adresele exacte, sau aceia cari, din eroare, n'au primit până acum catalogul publicaţiilor noastre, din care urmează să ne indice volumele alese, în valoare de lei 100, sunt rugaţi să ne comunice aceasta de urgenţă.

Cu numărul acesta „DETECTIVUL SĂPTĂMÂNAL" ia vacanţă până la toamnă, când va reapare complect reorganizat din toate punctele de vedere.

Publicaţiune periodică — Apare săptămânal

No. 30. — Joi 27 Iunie 1935

REDACTOR RESPONSABIL: ST. FREAMĂT

TIP. „EMINESCU". — COPERTA OFFSET „EMINESCU"